

ПРОТОКОЛ

№ 179

гр. Варна, 19.02.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Даниела Михайлова

Съдебни   Михаил Хр. Саров

заседатели: Анита Искр. Данева

при участието на секретаря Десислава Ц. Величкова
и прокурора Д. Ив. И.

Сложи за разглеждане докладваното от Даниела Михайлова Наказателно дело от общ характер № 20233100201276 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 09:30 часа се явиха:

Подсъдимата М. И. В. - редовно уведомена от предходно с.з., явява се лично и с **адв. В. Г.** – редовно упълномощен на ДП и приет от съда от преди.

Подсъдимият П. Б. Т. - редовно уведомен от предходно с.з., явява се лично и с **адв. Й. Д.** – редовно упълномощен на ДП и приет от съда от преди.

Прокурорът: Да се даде ход на делото.

Адв.Г.: Моля да дадете ход на делото.

Адв.Д. – Моля да дадете ход на делото.

СЪДЪТ счита, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

**ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ОТ ФАЗАТА НА СЪДЕБНОТО
СЛЕДСТВИЕ**

Съдът докладва служебно изискани от предходно с.з. и постъпили

справка от КАТ-Варна, от която е видно, че няма данни подс.В. да притежава л.а., както и справка от Агенция по вписванията за подс.В..

Прокурорът: Да се приобщят, запозната съм.

Адв.Г.: Отноsimи са, да се приемат като доказателства.

Адв.Д. – Да се приемат към доказателствата.

Съдът намира, че така постъпилите справки са относими към предмета на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИЕМА И ПРИОБЩАВА към доказателствата по делото справка от КАТ-Варна с рег.№819000-3058/12.01.2024 г., както и справка от Агенция по вписванията №40758/11.01.2024 г. за подс.В..

На основание чл.373 ал.1 вр.чл.283 от НПК се прочетоха протоколите за разпит на свидетелите А.Д. Г., Н.И.Н., Р.Ж.П., И.Б.К., В.Т.Ч., И.М.П., Т.Н.Й., М. Д. К., Е.Т.Д., М.Д.С., Б.Ю.Ш., Я.И.В., Б.Х.Д., С.В.С., М.В.К., Р.С.С., С.К.Н., Е.И.П., Н.М.К., К.Б.А., Л.С.Ц., С.П.Д., Б.О.М., К.К.М., М.В.Й., Д.Х.П., С.И.Д., Ж.Г.Д., С.Н.К., З.Б.С., Д.Г.Д., Д.А.В. и Н.М.К., както и изготвените заключения от вещите лица Б.Б. и Г.Ж..

На основание чл.283 от НПК съдът прочита всички протоколи и писмени документи, съдържащи се към делото, които ще бъдат използвани от съда като доказателства.

Страните заявиха, че са запознати с тях.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам други искания по доказателствата, моля да се приключи съдебното следствие.

Адв.Г.: Моля да дадете ход по същество.

Адв.Д.: Нямам искания за събиране на доказателства, моля да дадете ход на съдебните прения.

СЪДЪТ, като взе предвид становището на страните и като счете

фактическата обстановка за изяснена, с оглед на което не се налага събирането на нови доказателства намира, че следва да се приключи съдебното следствие и

О П Р Е Д Е Л И: **ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ**

ПРОКУРОРЪТ – Поддържам обвиненията и срещу двамата подсъдими така, както са възведени в обвинителния акт.

От събраните в хода на съдебното следствие доказателства и приобщените такива днес от хода на ДП считам, че фактическата обстановка беше изяснена в цялост и е такава, каквато е описана в обстоятелствената част на обвинителния акт. Считам, че обвиненията са доказани по безспорен и категоричен начин.

По делото могат да бъдат обособени три основни вида доказателства. На първо място това са свидетелските показания, следват приобщените писмени документи и заключенията на експертите.

От показанията на свидетелите - всички банкови служители на „Уникредит Булбанк“ – филиал „Варна-Явор“, както и от ръководните служители на централата на банката в София се установява фактически каква е била работата в клона на банката и как приетата практика в клона на банката се е различавала от вътрешните правила на банката. В конкретния случай според правилата на банката, когато служител е излизал в отпуска, е следвало да предава касовата си наличност на друг служител, като за това предаване е било необходимо да се изготви заповед от директора на съответния филиал, като в случая това е била свидетелката Т.Й.. На практика, обаче, такива заповеди не са били издавани и във всеки един от случаите, когато обвиняемата В. е излизала в отпуск, не е предавала и след това съответно да е приемала касовите наличности и не се е издавала такава заповед от свид.Й.. По тази причина не се е налагало да бъде извършена проверка на касовите наличности, които са ѝ били поверени да обслужва, да пази и управлява.

Друго разминаване в правилата на банката при реално извършваното е

било, че при периодичните ревизии на служителите от банковия филиал, ревизиите съобразно правилата на банката е следвало да бъдат извършвани от комисия от двама членове на филиала, които били банкови служители, работещи в съответния филиал и следвало да проверят банковия служител. Фактически, обаче, и тази практика се различавала от приетите правила на банката, като това ставало само от един служител, чисто фиктивно, като накрая след ревизията, подписи полагали и двамата служители, които по принцип трябвало да извършват ревизията. Отделно от това, още едно разминаване в правилата на банката и практиката е, че банковите служители на клона си знаели взаимно паролите в системите и напълно било възможно някой служител да влезе в системата чрез паролата на друг служител, без самият той да знае, че това се е случило. За тези практики и за съществуването им в клона свидетелстват всички разпитани свидетели. Именно тези практики са дали възможност на подсъдимата В. да извърши присвоителните действия така, както са описани в обвинителния акт. В качеството си на специалист обслужване на клиенти, каквато е нейната длъжност по длъжностна характеристика и трудов договор, подс.В. е била материално отговорно лице и в това ѝ качество са били поверени пари в лева и евро, собственост на банката, да ги пази и управлява. Имайки достъп до тези парични суми в периода от 25.03.2015г. до 26.06.2015г. тя е успяла да присвои пари в лева и в евро в размер на 440 000 лв.

Как е доказано извършването на това деяние на практика – на първо място това е видно от съставените 9 броя неистински частни документи, два от които са съставени с участието на подс.Т.. Целта на тези документи е била да прикрият липсата на присвоените от В. средства. Всички тези документи са налични по делото, а от заключението на почерковата експертиза се установява, че в подправянето им е участвала подс.В., за два от документите подсъдимия Т., а в някои от случаите имаме положени подписи от неустановени лица по делото, но във всеки един от тези документи присъства или подписа, или ръкописен текст от страна на подс.В., а в два от документите и на подс.Т..

Отделно от това, в тези документи като купувачи на сумите в евро са посочени данните на лица с измислени имена и несъществуващи ЕГН-та. Такива сделки на практика не са се осъществявали. Съставянето на тези документи е било единствено и само за да прикрие липсата на присвоените от

В. средства.

Чисто документално при преглед на приобщените като писмени доказателства по делото банкови документи, разгледани хронологично, е видно извършеното от обвиняемата присвояване, в какви периоди е станало това и какъв е бил размера на сумата. Свидетелските показания, почерковата и ССЕ потвърждават това, което се установява и от документите, т.е. тези доказателства показват присвоителната схема. Анализът на установените факти с помощта на приобщените писмени доказателства – разпита на свидетелите и изготвените експертизи водят на еднозначен и категоричен извод за авторството на деянието. В настоящият случай не е налице нито едно доказателство, което да е в разрез с обвинителната теза. Умисълът в действията на подсъдимата В. логично и непротиворечиво се извежда от последователността и методичността на действията през целия период на извършване на деянието и от опита да прикрие дейността си в деня на извършването на ревизията, което е един от най-показателните факти за умишлени действия, извършвани през целия изминал период, описан подробно в обв.акт.

Що се отнася до умисъла на подс.Т. – считам, че това е защитна теза, че такава е била практиката в банката и това не само не изключва умисъла му, но го и потвърждава, че същият е бил абсолютно наясно, че полага подписите от името на друго лице в противоречие не само с вътрешните правила на банката, но и в противоречие със закона.

Както вече посочих, и трите вида приобщени по делото доказателства – писмени, гласни и експертизи, категорично доказват вината и на двамата подсъдими, непротиворечиви са и взаимно се допълват.

Относно обосновката на квалифициращите елементи на възведените обвинения - моля да приемете изложеното в обвинителния акт, като изцяло го поддържам и няма да преповтарям.

Ще се спра на индивидуализацията на наказанията, която смятам в този случай, че е особено важна. По отношение на подс.Т. липсват отегчаващи обстоятелства, за сметка на наличието на смекчаващи такива, а именно чисто съдебно минало, добри характеристични данни, добро процесуално поведение, като считам, че следва да бъде отчетено и дълго продължилото наказателно производство, поради което смятам, че може да бъде обоснована

хипотезата на чл.55, ал.1, т.2, б.„б“ от НК и може да бъде наложено наказание „Пробация“ с пробационни мерки по т.1 и т.2 на чл.42а, ал.2 от НК, като срока на периодичност на изпълнение на мярката по т.2 да бъде два пъти седмично.

Относно подс.В. – липсват отегчаващи отговорността обстоятелства. Налице са доста смекчаващи обстоятелства. Това са чисто съдебно минало, добри характеристични данни, добро процесуално поведение, дълго продължило наказателно производство, както и следва да се отчете, че към настоящия момент подсъдимата е майка на малко дете. Следва да се отбележи, че действително случая е особено тежък, както е повдигнато обвинението и това се обосновава от големия размер на присвоителната сума и механизма на присвояването. Също така, безспорно за извършване на престъплението, е допринесла и въведената в банката практиката на работа в разрез с писмените правила. Ръководните лица в банката са били наясно с тази практика и не са извършвали действия, с които да я променят или възпрат. Възползването от страна на подсъдимата от така създадените благоприятни обстоятелства не я оневинява в никакъв случай, но считам, че това „съпричинителство“ следва да бъде взето предвид при индивидуализацията на наказанията. Считам, че в случая също може да бъде обоснована хипотезата на чл.55, ал.1, т.1 от НК и може да бъде определено наказание при най-ниския предел в размер на 3 години Лишаване от свобода, спрямо което да бъде приложен чл.66 от НК в размер на 5 години.

На основание чл.55, ал.3 от НК наказанието „Конфискация“ считам, че може да не бъде налагано, а за срока на наложеното наказание Лишаване от свобода следва да се постанови и Лишаване от право да се упражнява финансова и счетоводна дейност на основание чл.37, ал.1, т.7 от НК.

Считам, че съобразно обстоятелствата по делото, така предложеното наказание отговаря на целите на чл.36 от НК.

Относно разноските по делото - моля да бъдат възложени по равно на двамата подсъдими и да бъдат платени в полза на Окръжна прокуратура-Варна.

АДВ.Г. – Не съм съгласен със становището на представителя на прокуратурата, че обвиненията, спрямо подсъдимата, са доказани по един

безспорен и категоричен начин. Обстоятелствената част на обвинителния акт се основана на множество предположения, които не са доказани по безспорен и категоричен начин от събраните по делото доказателства.

На първо място това е предположението, че обв.В. е била сигурна, че извършваните месечни ревизии ще бъдат извършени формално и няма да бъде проверявана нейната касова наличност и по този начин е взела решение да присвоява суми от поверената ѝ каса. На следващо място е предположението за самия механизъм на присвоителните действия и тяхното осъществяване, че е изнасяла касовите суми от банковия клон, поставяйки ги в дрехите си. Това е изцяло хипотеза и предположение, което не е доказано по никакъв начин с конкретни доказателства. Множество са механизмите, по които биха могли да бъдат изнесените тези суми както от подс.В., така и от други лица, работещи в банката.

Изцяло погрешната и порочна банкова практика се дължи не на обвиняемата В., а на ръководителите на този банков клон. Бяха посочени от прокуратурата тези съществени нарушения на банковите правила като на първо място това е по нареждане на директорката на клона Таня Д., всички банкови служители да разполагат с паролите на всички останалия. Безспорно доказана е практиката за съоторизиране от всички събрани свидетелски показания, т.е. факт е, че това съоторизиране действително обезсмисля тези банкови права, т.к. всеки служител се е оторизирал сам при извършване на банкови операции. На следващо място е предположението, че за да прикрие наличните липси, обв.В. е ползвала само един ден отпуска през инкриминирания период, за да не предава касовите си наличности.

На следващо място се твърди, че за да прикрие съответните липси, което е установено и по периоди в обвинителния акт, тези сделки за обмяна на валута са били фиктивни.

В хода на целия процес не стана ясно какви действия трябва да извърши банковия служител и дали те са били и извършвани действително по правилата. Т.е. няма категорично банков документ, който да посочи, че към инкриминирания период банковите служители, които извършват обмяна на валута, са разполагали със системна връзка с МВР и са поверявали личните карти на човека, който иска да извършва обмяна на валута. Това от своя страна прави съвсем възможно описаните в обвинителния акт обмяна на

валута да не са фиктивни, а да са от лица, които искат да прикрият извършването на банкова операция, т.к. в сивата икономика има много средства и много хора искат да прикрият банковата операция и съответното получаване на пари, т.к. има много средства с цел избягване на данъци и други причини. Така че е напълно възможно всяка една от тези обмени, за които има повдигнато обвинение за документно престъпление, да се е явило лице с фалшива лична карта, което само си е попълнило декларацията за произход на парите и тази банкова операция да е извършена от подс.В., без въобще да подозира, че извършва нещо нередно с фалшиви данни. Не разбирам и математически, поставяйки се на мястото на В., защо ще е необходимо да извършвам присвояването в евро, след което да съставям неистински документи, за да превалутирам тази сума от евро в лева. Безспорно е установено по делото, че възникналата липса е в размер на 440 000 лв. и това е по данни на ССЕ, и по данни от банката. Тези четири валутни фиктивни обмени на валута, за мен са недоказани по категоричен начин, за да бъде обоснован извод за тези обвинения.

Ще се отклоня от конкретиката на съответното дело и ще спомена, че миналата година присъствах на разпит на лице по делегация, което, разполагайки с фалшива лична карта, е кандидатствало за кредит в банка в Бургас, представило е неистински документи, че работи като механик на кораб, като личната карта е била изработена с данни и имена на действително съществуващо лице, което действително работи като механик. Става дума за една ОПГ, която от една страна разполага с личните данни на лицето, с данните, където работи и са изработили неистински документи, които са представени на банковите служители и лицето е било одобрено за получаването на кредит. Залавянето на това лице е станало като те са били две лица и са били спрени за полицейска проверка. Показали са за проверка неистинските си лични карти, докато истинските им карти са били в тях и това е установено при претърсване, когато са намерени и двете лични карти у лицата.

За тези обвинения, за които прокуратурата твърди, че тези обмени на валути са фиктивни считам, че обвинението въобще не е доказано по безспорен и категоричен начин, особено от факта, че лицето, което следва да бъде подписано и се твърди в обвинителния акт, че е подписано от М.В., т.е. тези неистински лица, видно от графологичната експертиза подписа „най-

вероятно“ е поставен от М. В.. Т.е. нямаме една категоричност в експертизата, за да се направи извода, че М. В. е имала представа, че тези лица с неистински документи са представени или пък да е извършвала някаква справка по тези бордера, или съответните декларации.

В своята съвкупност намирам обвинението за присвояване, че не е доказано по безспорен и категоричен начин. Преглеждайки приложените изготвени видеозаписи по делото, на единия от дисковете, където се вижда камерата, която е на бюрото на М. В. към деня на проверката, ми направи впечатление следното нещо: влиза лице в банката, взема декларация за обмяна на валута, сяда, попълва я , с торба, пълна с пари, отива при касата на М. В., подава декларацията, М. В. не проверява личната му карта – т.е. тук говорим за една практика, както стана ясно от свидетелските показания, че клиенти, които са редовни, не са им проверявали личните карти, съответно и данните. Предавайки сумата в евро, което беше една купчина пачки, на М. В., същите суми се вземат от подс.Т., който отива отзад, където е преброителната стая. Подс.Т. извършва преброяването на съответната сума и отново, извън банковите правила, ги предава на лицето, което извършва обмяната, но не през гишето, а отваряйки една врата и слагайки ги на плота пред гишето. Изводът от това нещо е, че освен М. В., до трезора и до касата са имали достъп и други лица. Това е само един бегъл преглед на представените по делото видеозаписи.

При такова сериозно присвояване, чудя се защо на органите на следствието не са представени всички видеозаписи за инкриминирания период, за който е повдигнато обвинението. Представените по делото видеозаписи са само за деня на проверката и деня, в който е установена съответната липса. Друг е въпросът, че поставените камери, според мен, не са с необходимата резолюция, за да се види ясно и точно каква сума и какви пари предава банковия служител на човек, с който се извършва банкова операция. На следващо място, камерата в трезорното помещение е насочена само към тези, които влизат в това помещение и не се вижда кой в този трезор какво прави и какви пари вади и слага. Тя е насочена само към входната врата на трезора. Всички тези неща не могат да бъдат вменени в отговорност на обв.В.. Тя е един касиер, който изпълнява служебните си задължения и не може да се търси отговорност за вътрешно банковата организация и за начина, по който са поставени камерите.

Следва да се отбележи и факта, че банковите служители в клона нямат достъп до съответните камери, които предават на живо и нямат представа тези камери какъв е техният обхват и каква резолюцията имат. Поставяйки се на мястото на подсъдимата, да предположим, че искам да присвоя едни суми, то трябва да съм сигурен, че моите деяния няма да бъдат установени чрез съответните видеозаписи, второ - че месечните ревизии, които се извършват, са фиктивни и не се изброява изцяло банковата наличност, а данни в тази насока няма. Подс.Т., който присъства на всяка една от извършваните ревизии твърди, че извършвал ревизията съвестно. Така че аз отново поставям въпроса за периодите, за които е повдигнато обвинение. За мен не е установено кога точно е присвоена тази сума. Разбира се, хипотезите в тази насока са много. Както е възможно подсъдимата да е присвоявала суми, слагайки ги в дрехите си, така е възможно подсъдимата В. да е предала тези суми на съучастник на гише, например. Също е възможно и някои от другите банкови служители да е извърши съответното присвояване. Аз намирам обвинението за недоказано по безспорен и категоричен начин.

В алтернативност, ако приемете, че са налице достатъчно доказателства, за да приемете, че подс.В. е извършила това присвояване в размер на 440 000 лв., аз оспорвам тежката квалификация, която прокуратурата е повдигнала по чл.203, ал.1 от НК. За да бъде налице тази хипотеза, кумулативно закона изисква две предпоставки. Едната от предпоставките е сумата да е в особено големи размери и да е налице, а другата предпоставка случая да бъде квалифициран като особено тежък считам, че не е налице. Всъщност, освен особено големите размери, следва да се прецени тежестта на деянието като се има предвид личността на подсъдимата. В тази насока подсъдимата е изцяло положителна личност, като не е извършвала никакви престъпни деяния, нито преди повдигането на това обвинение, нито след това. Налице е една положителна личност с добри характеристични данни, чисто съдебно минало и без никакви висящи наказателни производства и без присъди в течение на 8 години и половина след извършване на деянието.

Чл.93 от НК изисква да има наличие на особено тежък случай, когато извършеното престъпление, с оглед на настъпилите вредни последици и на други отегчаващи отговорността обстоятелства, разкрива изключително

висока степен на обществена опасност както на деянието, така и на дееца. Високата степен на обществена опасност на деянието в конкретния случай считам е налице, но не и тази висока степен на обществена опасност на дееца. Особено да бъде квалифицирано като изключително висока степен на обществена опасност.

Затова аз ще Ви моля да оправдаете М. В. по първоначално повдигнатото обвинение по чл.203, вр.чл.201, вр.чл.26 от НК и да квалифицирате деянието по чл.202, ал.1 от НК.

Без значение дали ще приемете тази теза, стои въпроса за това какво наказание следва да бъде определено на подсъдимата. При всички случаи считам, че са налице предпоставките на чл.55, ал.1, т.1 от НК да бъде определено наказанието към предвидения от закона минимум. Предпоставките за това са чисто съдебно минало, съдействие за разкриване на обективната истина, добросъвестно поведение в хода на ДП и на съдебното такова, липсата на други криминални прояви, продължителността на наказателното производство повече от 8 години и половина от момента на извършването на деянието до настоящия момент, когато тя следва да понесе своята наказателна отговорност.

В хода на това продължително наказателно производство подсъдимата е забременяла, родила е и бебе, за което тя се грижи и в момента е на 1 година и половина. Налице са тежко семейно и материално положение, т.к. подсъдимата е самотна майка.

Не на последно място моля да имате предвид добрите характеристични данни, както от работодателя и по местоживееене.

Всички тези предпоставки обуславят както приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК, така и на чл.66, ал.1 от НК това наказание да бъде отложено с подходящ изпитателен срок.

По отношение на продължителността на наказателното производство – деянието е било извършено през 2015 г., като до настоящия момент са изминали почти вече 9 години. Относно тази продължителност - няма данни за умишлени действия от страна на подсъдимата и винаги съществен факт е, позволяващ преценка за смекчаване на наказанието, при това не само в контекста на намаляване на размера на лишаването от свобода и приложението на чл.55 от НК, а с оглед приложението института на

условното осъждане по реда на чл.66, ал.1 от НК. Такъв подход е в съгласие с Европейската практика за защита на правата на човека и относно приложението на чл.6, т.1 от ЕКПЧ в аспект на неразумна продължителност на наказателното производство и налагане на компенсаторен механизъм за поправяне на нарушенията по този текст, с оглед изпълнение задълженията на Държавата по чл.13 от ЕКПЧ.

В заключение моля, определяйки наказанието на подсъдимата, то да е при условията на чл.55 от НК и при условията на чл.66 от НК и да дадете възможност на тази жена да полага грижи за своето дете, което се е родило в рамките на това продължително наказателно производство.

Моля за решение в този смисъл.

АДВ.Д. – С оглед диференцираната процедура ще се постарая да бъда максимално кратък, като ще обсъдя само фактите и обстоятелствата, които касаят само моят подзащитен.

Предявеното му обвинение е за това, че в съучастие като съизвършител с подс.В. е извършил деянието, за което е обвинен, по смисъла на чл.310, ал.1 от НК.

Тук на първо място стои въпроса за общността на умишъла, без наличието на който такова обвинение е несъставомерно. Практиката на съдилищата във връзка с текста на чл.20, ал.2 от НК е еднозначна и има над 600 съдебни решения, включително и такива на ВКС. Ще цитирам две от тях, т.к. те всички са единодушни. Едното е Решение №186/2015 г. на ВКС по НД №416/2015 г., където изрично е написано, че за такова обвинение по чл.20, ал.2 от НК е задължително да е налице общ умишъл за извършване на престъплението, за което лицата са обвинени, а именно: “Всеки е имал съзнание, че е участвал при извършването на престъплението...”/цитат/.

Другото решение, на което искам да спра Вашето внимание е Решение №24/2015 г. на ВКС по НД №452/2015 г. на Трето НО, където „... Субективният обединяващ момент на съизвършителството...”/цитат/. Считам, че и без да се позоваваме на практиката на съдилищата, известна по този текст на НК – чл.20, ал.2, елементарната логика би сочала на същото, т.к. аз разсъждавам по следния начин: Ако беше налице общ умишъл у подзащитния ми и подс.М. В., то тогава защо прокуратурата не предяви обвинение такова,

каквото е предявено на нея, след като приема, че има общ умисъл. А общ умисъл, така или иначе, както вече цитирах практиката на Върховен съд, е налице тогава, когато всеки един от съучастниците извършители е със знанието, че участва в една престъпна дейност и с другите лица, като те заедно, съзнавайки ролята на всеки един от тях, целят настъпването на вредоносен резултат. Такова обвинение в дадения случай няма.

Така или иначе считам, че липсата на умисъл у двамата подсъдими изключва обвинение за съучастие като съизвършител по смисъла на чл.20, ал.2 от НК.

Друг елемент, върху който искам да спра Вашето внимание, е разпоредбата на чл.309 от НК, която лежи в основата на разпоредбата на чл.310, ал.1 от НК. В тази разпоредба изрично е вписано: „състави неистински частен документ и го употреби“. Самият той го употреби, а не някой друг, без негово знание, най-малкото. Такава конструкция на обвинението, каквото имаме към настоящия момент - в съучастие с М. В. съставил неистински частни документи, които били употребени, като деянията са извършени както следва и са описани датите, като на същата дата е употребен не от него, не от някой друг, а от М. В.. Т.е. не можем така свободно и своеволно да тълкуваме разпоредбата на чл.309 от НК, защото хипотезите биха могли да бъдат много различни. Някой съставя частен документ с невярно съдържание и го предава на друго лице за съхранение, или го оставя на общодостъпно място, без да знае, че този документ в един момент би могъл да бъде употребен от друг. След като няма такива доказателства, изобщо не можем да говорим за съставомерност на деянието, за което той е предаден на съд.

Не можем да избегнем и въпроса, че от данните по делото има извършени нарушения от подзащитния ми. Нарушенията е ясно какви са – такива, свързани с въпросната оторизация, но дали те съставляват престъпление, е друг въпрос. Въпросът с оторизациите, без да изпадам в подробности, по един безспорен начин се установяват както от разпитите на ДП, така и в съдебната фаза на процеса, най-малкото от три свидетелки. Това са Б.Ш., Я.В. и М.К.. От показанията на същите става ясно, че всеки един от длъжностите лица, които са имали отношение по въпросите с оторизацията и е знаел за паролите на своите колеги. Това не е ставало, защото са имали достъп до секретна информация или са правили това несъставомерно, а е

ставало по заповед на началника и ръководителя на клона - Т.Й.. Особено показателни са показанията на същата. Тези показания са били едни и същи и на ДП, и на първото разглеждане на делото пред РС-Варна, те не се различават. Ще цитирам тези, дадени на ДП, като те са ясни и безспорно е установено, че тези нарушения, свързани с оторизацията, са ставали по разпореждане на ръководителя на клона Т.Й..

Смятам за уместно да предложа на Вашето внимание да обсъдите дали не е налице хипотезата на чл.16, ал.1 от НК, който гласи, че не е виновно извършено деянието, извършено в изпълнение на неправомерна служебна заповед, която не налага извършването на очевидно престъпление. То ако налагаше извършването на очевидно престъпление, как да си обясним поведението не само на подс.Т., но и на всички други служители, които са действали по същият начин.

Това е един интересен въпрос – след като безспорно е доказано, че такова нарушение е извършено не само от подс.Т. по това обвинение, а и от други длъжностни лица, защо само той е предаден на съд?! Това не е ли законен повод и достатъчно данни за прокуратурата, за да реагира съответно закона. Това го казвам в заключение, при приключване на процеса, защото моята работа е да защитавам обвиняемите, респективно подсъдимите, а не да вредя по някакъв начин на други лица.

Така или иначе, тези разсъждения са в тази посока. Ако се налагаше извършване на очевидно престъпление, защо не е потърсена отговорност от всички онези, които са участвали в тези незаконни действия?! Обяснението защо само подзащитният ми е предаден на съд, е ясно – защото той се е „закачил“ към обвинението на подсъдимата В.. Ако не беше тя обвиняема, нямаше да бъде и той. Ако някои друг беше обвиняем, а друг, по който оторизации са правили някои от другите длъжностни лица, нямаше да бъде той обвиняем, а други лица.

Както вече се позовах на решенията на ВКС и другите, които са еднозначни, за да има общ умисъл, трябва да има и обща цел, т.е. лицата не само да имат общ умисъл, а да съзнават, че извършват нередно, нещо престъпно, с определена цел. Без да има някаква цел, защо тогава някой ще извършва нещо противозаконно, каква е целта му в момента, като говоря за моят подзащитен. Можем ли да го обвиним за това, че той е имал обща цел за

извършване на престъпление с М. В., след като е нямал такава престъпна цел. Напротив – както е установено, той е извършил тези деяния, независимо как ще ги квалифицирате, с друга цел - да се подпомогне по някакъв начин дейността на банката, за по-добро обслужване на клиентите, защото е установено, че това е бил най-натоварения клон на тази банка. Това е била неговата цел.

С оглед на изложеното Ви моля подзащитният ми да бъде оправдан по така предявеното му обвинение.

Бихме могли да разсъждаваме и дали не е налице възможност за приложение на чл.9, ал.2 от НК. Ако бях убеден, че е виновен, безспорно и установено виновен, тогава бих казал и се присъединил към предложението на представителя на обвинението за наказанието, което следва да му бъде наложено, но аз не съм убеден в това и моля същият да бъде оправдан.

Относно разноските по делото – аз считам, че те би следвало да бъдат възложени на всеки един от подсъдимите по отделно, като се има предвид какви разноски, по кое обвинение са направени. Защо подзащитният ми ще поема разноските за извършените счетоводни експертизи, които не касаят предявеното му обвинение. Смятам, че по този въпрос разноските при осъдителна присъда по отношение на двамата следва да бъдат диференцирани.

ПРОКУРОРЪТ/реплика/ - Ще направя кратка обща реплика към двете защитни тези. Аз чух твърде много „ако“ в двете пледоарии и това се дължи на факта ,че когато имаме безспорно установени факти, всеки може да ги интерпретира както иска, но никой не може да си измисля факти.

Фактът на липсата на парите, фактът на неистинските документи, фактът на това кой е положил подписите, е безспорен, установено и колкото и „ако“ да казваме, не можем да променим това.

Що се отнася до подс.В. – как и защо е взела решението – е ирелевантно. Ние не изследваме този въпрос, а факта на присвояването, който е установен. Как е изнесла паричните средства – в чантата, в блузата – тези дребни подробности също не са релевантни. Факт е, че ги е присвоила и доказателства за това по делото има колкото искаме.

Що се отнася до общността на умишъла – чл.310 от НК: Общността на

умисъла тук се състои в това, изготвения неистински документ да бъде приложен в папката с ежедневните документи на банката, за да удостовери една сключена сделка, която реално подс.Т. е знаел, че полага подпис от името на лице, което не е виждал, което не знае дали съществува и знае, че това в разрез с правилата на банката и на закона.

Общността на умисъла е факт, останалото са просто интерпретации.

АДВ.Д./дуплика/ - Как да избегаме от текста на разпоредбата на чл.309, ал.1 от НК, който е категоричен, че наказателна отговорност може да се носи само от лицето, което състави неистинския частен документ и той го употреби, а не, че някой друго го употреби. Това е разпоредбата. Ако там беше записано „и го употреби лично или чрез друго лице“, щях да се съглася и нищо нямаше да кажа.

ПОДС.М. В./право на лична защита/ – Съгласна съм с адвоката ми. Нямам какво да добавя.

ПОДС.П. Т. /право на лична защита/ – Искам да обърна внимание на два момента.

Първият от тях е от датата и от часа на издаването на операцията, за която се твърди, че е с фиктивни данни на клиента, докато приема аз документите от колежката В. и от всички колеги от банката, минава най-малко един работен ден. Това става на другия ден, най-рано към обяд. След като приема документите, аз ги предавам за проверка от втори колега и чак тогава след това папките с документите пристигат при мен и тогава аз съм положил подпис на оторизация. Т.е. в случая, дали ще сложа подпис на оторизация – на Я.В., както съм направил, признавам, дали няма да сложа въобще подпис, това какво общо има с извършеното деяние от преди два работни дни?!

Второто е, че е записано, че началото на операциите с фиктивни клиенти е от 27.03.2015 г. до 16.06. Всичките операции са еднотипни - обмяна на валута – левове в евро и обратно. Защо и каква е логиката всички операции, които са извършени, само в тези двете да съм на нея съучастник, а

по останалите да не ѝ трябва съучастник, като това са едни и същи операции. Тя знае ли каква ще е моята реакция, ако ми каже, че това е такова нещо?! Защо да рискува да ми казва, че ѝ трябва съучастник?!

Знам, че в банката документите се пазят. Това са операции, които са обект на постоянен контрол, има декларация за произход на парите. Колегите в София имат специално звено, което се занимава с тези операции. Щом като са попълнили фалшиви ЕГН-та на несъществуващи клиенти, риска да се напише фалшиво ЕГН е голям, защото при евентуална справка се вижда, че не съществува такъв човек и тогава започва да се разплита играта. Аз знам, че има риск тази операция някой ден да бъде обект на разследване, знам че тази операция е незаконна и аз ще подпиша от името на Я.В.?! Ами няма да я подпиша!

Това, което съм направил, съм го направил само и единствено за да си улесня работния процес, в интерес на работата, да ускоря подготвянето на документите, т.к. натоварването беше огромно.

Всичко, което съм правил за 41 години стаж, никога не съм допускал, че мога да направя нещо, което би навредило на работата.

СЪДЪТ на основание чл. 297, ал. 1 от НПК дава на подсъдимите право на

ПОСЛЕДНА ДУМА

ПОДС.В. – Искам съда да ми даде възможност да се грижа за детето си.

ПОДС.Т. – Отказвам да бъда обвинен, не го приемам, т.к. считам, че съм действал съобразно интересите на банката.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание и **ОБЯВИ**, че ще се произнесе с присъдата си в 12:00 часа.

След тайно съвещание, в присъствието на всички страни, в 12:00 часа, **СЪДЪТ** обяви публично присъдата си, като разясни на страните срока и реда за обжалването ѝ пред Апелативен съд гр. Варна, както и че мотивите ще бъдат изготвени в срока по чл. 308, ал.2 от НПК.

ПРОТОКОЛЪТ е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 12:10 часа.

Председател: _____

Секретар: _____